

Какъ змиитѣ поглѣщатъ храната си.

прѣзъ единъ пролѣ-
тенъ день си пату-
вахъ по едно шосе.
Шосето лжкатушеше
прѣзъ прохода на ед-
на не много висока
гора и успоредно съ

него течеше една малка планиска рѣчи-
ца, коя о само на три мѣста прѣсичаше

шосето и пакъ си трѣгваше успоредно съ него. Като
си вървѣхъ така омислѣнъ, доухъ отдалече едно отча-
яно крѣкване. Спрѣхъ се веднага, поуслушахъ се наоко-
ло и слѣдъ минута трѣгнахъ къмъ тази страна, отъ
гдѣто идѣше жалния гласъ. Погледътъ ми бѣше обѣр-
натъ къмъ шумкитѣ, които стѣрчаха край шосето, но
азъ бѣхъ излѣганъ. Като се доближихъ доста, узнахъ,
че всичко иде отъ малкала рѣчица, по края на която
стѣрчаха голи камъне, облети само до половината съ
вода. Гледахъ на всѣкъдѣ, слушахъ отчаяния крѣсъкъ,
но нищо не виждахъ. Заобиколихъ насамъ — нататѣкъ,
стѣпихъ съ едина си кракъ върху единъ камѣкъ, който
стоеше близо до брѣга на рѣчицата, и веднага се дръп-
нахъ назадъ. Изъ дупката подъ този камѣкъ се по-
даваше малка частъ отъ змия, която бѣше хванала ед-